

KOVÁCS HÉDI

Irány Óperencia

BELELAPOZÓ

*Kovács
Hédi*

*Irány
Óperencia!*

Bevezető

Két nő, két ország. Mindketten Magyarországról indulnak ugyanarra a helyre, Ausztráliába, de mindketten más céllal.

Kati, ötvenes nő, aki fura társnak szegődik egy idős férfi mellé. Kapcsolatuk már-már üzleti jellegű. A férfi magányos éveit akarja megszépíteni egy értelmes, okos nő oldalán, mindezért szép élet, anyagi jólét várja Katát.

Aztán történnek dolgok, és Katára rátalál a szerelem.

Anna az örök szingli, a negyvenes évei végén, habókos, kedves nő, aki kora ellenére is amolyan igazi „nőci”. Ő a hasonlóan habókos hetvenes „nőci”, Júlia nagynénje, rokoni meghívására érkezik az ígéret földjére. Számára az ígéret, csupán 3 hónap laza nyaralás a csodás földrészen.

Csoda, hogy mindketten élnek a lehetőséggel, és a meghívással?

A szerelem pedig? Akkor bukkan fel, amikor nem is számítanak rá!

Kati, aki tudja, mit akar

A férfi teremti a világot, a nő pedig megtartja és gondozza.

Jókai Anna

Kati már egy ideje kint él Sydney-ben, már társnak szegődött a férfi mellé, aki nyugalmat, anyagi biztonságot jelent számára

Részlet

Elfoglaltam magam. Bár értelmes, okos férfi volt, de rémesen rendetlen. Megőrültem a széthagyott zokniktól, a mindenhol ott felejtett poharaktól, és ragadós aljú csészéktől.

Megőrültem, de, főképp azért mert eszembe juttatta a volt férjem, aki immár leendő kispapaként vidámkodott a közösségi oldalakon, és aki annak idején pont ilyen rendetlen volt. Mikor megérkeztem elsőnek ő küldött egy vidám Hellót, és üdvözölt új hazámban, ahogyan ő írta. Na, igen! Olyan „volt feleség” lettem, akivel lehetett végre dicsekedni. Nem elhagyatott pária, aki nem talál magára, aki szerencsétlenkedik otthon, hanem a nő, aki a világ végén egy gyönyörű országban él.

Minden összeszedett zokni itt is az övé volt, és neki, azaz miatta káromkodtam magamban cifrákat.

Legnagyobb meglepetésemre egyik alkalommal, amikor a szekrényeket rámostam, egy nagyobb bevásárló cekkerben női holmikat fedeztem fel. Kihuzigáltam őket sorban és egy egész jó ízlésre valló nő holmijait rángattam ki darabonként.

Zoltán a földszinten magában billiárdozott, ahogyan azt naponta tette, és mikor kérdeztem, ezek mik, nevetve válaszolta:

– Ja, hát ez Iréné, ő volt itt utoljára, még egy éve talán. Itt hagyta. Összevásárolt minden nyavalyát, és persze a súly miatt nem tudta kivinni. Mondta, majd jön érte, ha a rokonokhoz érkezik látogatóba.

– Jön érte tényleg? – kérdeztem, kezemben egy fehér alapon virágmintás pólóval.

– Á, nem hiszem.

– Akkor elajándékozzuk vagy kidobjuk, jó?

– Jó – válaszolta és már játszott is tovább.

Na, itt egy Irén. Vagyis volt egy Irén. A holmijait visszacsomagoltam és betettem a szekrénybe.

Zoltán holmija közül is kiselejteztem egy pár kopott gallérú pólót, inget, amit a ki tudja, miért őrizgetett.

– Ez már olyan öreges dolog, tudod – mondta mosolyogva. – Az ember egyre nehezebben dob ki bármit is.

A két nagy, fenti fürdőben is rendet vágtam. Volt mit csinálni! Nem tudom, mikor lehetett nála

komolyabb takarítás, de rengeteg lejárt krémes doboz és fürdőhab, testápoló került elő, egy részük természetesen női volt. Mikor említettem, azt mondta, hát vagy Irén, de lehet, még előtte a másik hagyta itt.

Kérdeztem, nem bánja-e, ha az eddig itt előfordult próbaszemélyek összes hátrahagyott holmiját bezsákolom és kivágom a fenébe? Nem bánta! Éjjelente úgy aludtunk el, akár a testvérek. Semmi, de semmi próbálkozás. „Atyaég, mekkora mázli!” – gondoltam magamban.

Az ágy az ottani viszonyokat illetően is nagyméretűnek számított, épphogy hallótávolságra voltunk egymástól. Igaz, egyetlen nagy (mondhatni hatalmas) takaróval takaróztunk. Mégis zavart ez az egész „egyágybanalvósdi”. Elfértünk, bőven takart bennünket az óriási takaró, bárhogya is hevertünk, mégis ott motoszkált az érzés: nem bírnám ki az érintését.

„Istenem, ez milyen szánalmas – gondoltam. – Fekszem egy férfi mellett hetek óta, és ha hozzámérne, mondjuk a lába, ha megköveznek, se tudok mást gondolni: megőrülnék!”

Hálátlannak gondoltam magam és állandó lelkipurdalásom volt, amiért nincs közöttünk testi kapcsolat, mert nem tudtam elképzelni, hogy nincsenek ilyen gondolatai, csak vagy nem meri, vagy egyelőre még nem akarja kifejezni.

Mi lesz, ha akarja? Erre gondoltam minden este. Minden este! Ezért a reggeleim voltak könnyedebbek és boldogabbak.

Ő kora reggel felkelt, kiment a szobából és leült a nagy nappaliban a tévé elé és hallgatta a híradót. Igaz, ekkor én is hallgattam vele, mert a rossz hallása miatt olyan hangerővel szólt a tévé, hogy a ház bármely zugában lehetett hallani. Mégsem volt zavaró, és ha már amúgy is felébredtem, akkor legalább hallottam az aktuális híreket.

Mire én felkeltem, elkészítette a teát, a kávé, és volt, hogy már némi reggeli is várt az asztalon. Ha nem, akkor én álltam neki a reggeli elkészítésének. Közösen étkeztünk, mindent igyekeztünk együtt csinálni. A főzésben is néha besegített, a takarítás, mosás és egyéb házimunkákban magamra hagyott, de ez így volt természetes. Ezalatt lent biliárdozgatott, esetleg a számítógép, vagy a mikroszkópjai előtt ült.

Néha elmentünk bevásárolni, tanított vezetni, a jobb oldali vezetés tudományát igyekezett átadni nekem. Utóbbi nem ment könnyen. Eleinte szinte minden alkalommal, ha indultunk, gondolkodás nélkül vágtam be magam az ő, azaz a jobb oldali ülésbe, aztán nagy vihogva helyet cseréltem vele. Mikor a vezetésre sor került, képtelen voltam a bal kezemet használni sebességváltásnál, bár kevés alkalommal kellett, hiszen automata volt a kocsi. Mégis a tény, hogy mindenki fordítva közlekedik és én a kocsi jobb oldaláról szemlélem a világot, alig volt megszokható számomra.

De hát az idő. Az idő, idő, amely a legjobb barát és a legdurvább ellenség is egyben!

Most barát volt, hiszen ahogyan telt, úgy lettem egyre gyakorlottabb a vezetésben, már mehettem volna egyedül is vásárolni, de ő jött velem. Szinte egy percre se hagyott egyedül, a háztartási munkákat kivéve.

Beszélgetésre általában ebéd után és vacsora előtt került sor a teraszon, vagy a nappaliban. Minden témát átrágtunk.

Részlet

Nem tudtam senkivel megosztani a gondolataimat, hiszen éjjel nem mehettem ki, míg ő aludt, hogy skype-oljak erről a témáról bárkivel is. Nem akartam, hogy ha mégis felébred, kijöjjön és meghallja, miről beszélek. Ráadásul mindenkinek ódákat zengtem a kinti életelemről, senkit sem akartam a részletekkel keseríteni. Hiszen valószínűleg elküldtek volna a jó fenébe.

Otthon számtalan barátnőm küzdött megélhetési gondokkal, a néha erőszakosan rájuk rontó, éjszakai műszakot követelő férjükkal, mind egy emberként irigyeltek és megvetettek volna, ha akkor hazamenekülök.

Persze nem akartam én hazamenekülni. Inkább csak egy kis látogatás, csak egy apró látogatásocska lett volna.

Azt is megértettem végre, hogy ez nem egy kirándulás, nem egy röpké látogatás, aminek most vége, és vissz a repülő haza! Senki nem gondolná, aki nem próbálta, milyen nehéz ezt az aprócska kis tényt tudomásul venni, még akkor is, ha az ember ilyen szép helyen él.

Zoltán aznap ébredt fel éjjel először. Hallottam, amint kiment, aztán visszajött, elhúzta a teraszajtót, kiment, leült a teraszon egy fotelba, és aztán minden teketória nélkül felkapcsolta a villanyt és megszólított.

– Fent vagy? Hallod? Ébren vagy?

Én hunyorogva néztem rá, mert addigra persze fent voltam, a hangos szöszmötöléstől felébredtem.

– Gyere, ülj ki velem egy kicsit! Takarózz be, hűvös van, de jó a levegő – azzal ott hagyott és várakozva üldögélt, betakarózva a teraszon.

Egy porcikám se kívánt a fűtött szobából takaróba bugyoláltan kiülni a hideg teraszra. Odamentem az ajtóhoz, résnyire elhúztam és azt mondtam:

– Fázom, nem lehetne inkább itt bent?

– Nem – válaszolta –, itt kint nekem kellemesebb.

Azt hittem, rosszul hallok, de azt is éreztem, meg kell tennem, mert várja. Takarót szereztem és vacogva bevackoltam magam egy másik fotelba.

Előbb egy rövid eszmefuttatást mesélt el a bálnák vonulásáról, aztán, mikor épp beleszunyókáltam volna, közölte, hogy miért nem engedhet haza!

– Olyan jól megvagyunk itt, nem? Ha most hazamennél, nem jönnél vissza, tudom, vagy ha igen, akkor újrakezdenéd, és megint kérnéd, hogy hazamehess. Ez nem egy ingajarat, nem engedhetem. A kutyákat, az állatokat is valami rendszerre kell nevelni, nem lehet csak úgy, ahogyan ők kívánják. A természet is egy komoly rendszerben létezik, hát mi, emberek? Jól is néznénk ki! Neked az én – hidd el! – abszolút követhető rendszeremet kell kíséred.

Ez alatt én félig lecsukott szemmel, de teljesen nyitott fülekkel hallgattam, hogyan leszek egy rendszer része. Magamban azt gondoltam: „Nem és nem! Nem leszek sem Irén, sem Magdi és a nyavalya tudja, még ki, akik ugyanígy itt voltak. Rajtam ugyan nem múlik! Akkor maradok! Anyagilag jól kijövök, a hely csodás, a ronda itteni tél is elmúlik egyszer, a lányomat pedig jobb, ha majd akkor látom, amikor a baba a világra jön és utána reppenek haza. Tényleg! Még csak három hónap és egy hét telt el, hova sietek?”

Három hónap és egy hét! Istenem, csak annyi! Három évnek tűnt akkor!

Láttam, ahogyan szunyókálni kezd. Most öreg volt nagyon. Igazi öregember, semmi rendszer és semmi magányos billiárd. Halkan ébresztettem, lassan felállt és betopogott az ágyig, egy pillanat alatt visszaaludt.

Én viszont addigra ki tudja, talán a hidegtől, talán a gondolataimtól, de már nem tudtam visszaaludni. Hajnali három volt. Zoltán reggel frissen ébredt, én viszont kialvatlan voltam és megfájdult a fejem, elég komoran reggeliztem. Ő azt hitte, csupán a tegnapi beszélgetés miatt vagyok ilyen zord, és próbált a kedvemre tenni.

Anna, a bohókás rokon

*A fiatalok álmodják mindig az igazit, de az
ágyukat az öregek vetik meg*

Garas Dezső

Anna a sosem látott nagynénjét látogatja meg Sydney-ben. Unalmas életébe kapóra jön a meghívás, gyönyörű hely, csodás környezet, nyugalom, béke, és a kedves rokon.

Részlet

Az indulás előtti napokon igyekeztem nem enni, vagy csak keveset és irdatlan szárazat. Már vattát köptem, már az élet megállt bennem, az emésztésem könyörögve esengett és búsongott némi leves, vagy mártás, vagy szósz után, hogy aztán újra lendületbe jöjjön. Én azonban a hosszú út előtt pont ettől a lendülettől tartottam. Semmi szósz, se lé, csak ropi, pirítós vajjal, sok tea.

A bőröndöm a kívánt súlyhatáron túl billegett néhány kilóval, kézitáskám, amely egy vállon hordható táska volt, a térdemig húzta amúgy is nehéz sorsra szánt vállamat. A kebin begidzsem meg... bár méreteiben megfelelt a

követelményeknek, a súlya miatt nem is mertem a mérlegre tenni.

Egész úton loholtam a többiekkel reptereken és terminálokon át, mögöttem bukdácsolt a túlsúlyos kisgurulós, vállamon ólomként a kézi szütyő, és magamban lekurváztam minden apró kézitáskás, magas sarkú cipős, elegánsan tipegő nőt. Eközben én nagyon praktikusán lapos sarkúban, izzadva, nyögve a súlyok alatt nyomultam a megfelelő irányba.

A szigorú kontrollokon a táskámban minden egyes alkalommal felleltek valamit. Előbb az arckrémemről derült ki, hogy likvid és nincs áttetsző nylontasakban, majd az arcpírom számított likvidnek és szintén nem volt nylontasakban.

Ügyesen, okosan, jó előre online lefoglaltam magamnak a helyem. Ablak mellé kértem, bár tudom, a folyosó mellett jobban lehet a lábat tornáztatni és felállás közben nem omlok két, erre fel nem készült ölbe, de ott elbújósan mégiscsak jobban lehet utazni. Szerintem. Befészkeltem magam tehát az ablak mellé, majd a folyamatos evészetet és ivászatot követően, két idegen ölon való átverekedés után megkönnyebbült pisilések sorozata követte egymást.

Közös élettérben kezek, lábak, karok és fejek, elfeküdt frizurák, lelapult hajtetők, jól látható lenövések, ellenirányba dermedt hullámok a

fejeken, füldugók, szemvédők, üres poharak, gyúrt takarók, szertehagyott papucsok, cipők, hortyogások, és kisebb-nagyobb böffek, szerintem halk pukik is. Ezek voltak „útitársaim”.

Eleinte mosolygós, majd továbbra is mosolygós, később ugyanolyan mosolygós stewardess-ek, akik fel- és alá araszoltak a gépen, közben kínáltak, adtak, elvettek, letettek, felvettek, megigazítottak, ki- és bekapcsoltak folyamatosan, az utas kívánsága szerint.

Csak repültem, csak repültem, eleinte a tájat, aztán a semmit nézve az ablakból, végül a fülhallgatóból áradó zene hullámain repültem időben és térben, arcokkal a múltból és jelenből.

Kis szendergésemben velem szállt Anyu, nevetve integetett felém, és üdvözölte Júliát, kérve, vigyázzon rám helyette is. Feltűnt Apu, aki feltolva szemüvegét megígértette velem, biztos nem megyek mély vízbe, ha nagyok a hullámok, aztán még annyit mondott, jó az úszás, de hát ugye a sportok királynője mi más lehetne, mint az atlétika. Ezzel el is úszott előlem a felhőkön át, pedig még kérdezni akartam tőle valamit, majd jöttek sorban a többiek. Itt, a magasban olyan közel voltak hozzám és mind látni akartak, persze én is őket. Voltak nagy ölelések, hátlapogatások, mindenkitől néhány jó szó. Milyen egészségesek, senki sem beteg, senki sem öreg. Mindenki olyan kortalan, azaz mégsem,

de fura, hogy is van ez? Aztán a felhők összezártak és hiába nyújtottam a karom előre, csak az üres felhőpamacsba markoltam, már senkit nem találtam, újra egyedül, jajjj!

Villany felkapcsolva és ébredés, majd újabb etetés következett. A papucskok, cipők gazdára találtak, hajak megfésülve, rúzsos szájak kiigazítva, gyerekek a helyükön, felnőttek dettó és a mosolygóságok körbejárva osztották a pasta- vagy chicken-variációkat.

Részlet

Anna itt már megérkezett a nagynéni tengerparti házába, és indulnak a hétköznapiak

Harmadnapra sikerült Júliát lebeszélnem arról, hogy a cukrokat és magvakat a legfelső szinten, a teraszon ossza ki a kétlábúaknak. Ez volt ugyanis a legfantasztikusabb területe a háznak, mivel ez kapta a kellemes, délelőtti napsütést, ráadásul – mivel az óceán irányába nyújtózott - a legvonzóbb és leglátványosabb is volt egyben.

A papagájok és egyéb madarak Júlia életének fontos szereplői voltak. Bár a ház, mivel három szintre tagolódott, nem volt túl nagy, mégis három

terasszal rendelkezett és abból az egyik monumentálisan nagy, a másik szép kilátással, a harmadik pedig fenséges kilátással bírt.

Ez utóbbi a legfelső szinthez tartozott, a végtelen óceán látványával, és - ahogyan Júlia mondta -, jó időben még a bálnavándorlást is könnyedén ki lehetett venni. (Mondtam neki, nem díjazom a fazonomra tett efféle célzásokat, de nem rám gondolt, amikor ezt említette.) Jól látszott az alig egy kilométerre lévő, beach-et közrefogó meredély, mögötte további sziklák, félig-meddig takarásban, földtani hullámzásoként.

A táj a sziklakkal és az óceánnal szinte minden változás nélkül, a maga nemes egyszerűségében, monumentális gyönyörűségében létezett évmilliók óta, Júlia teraszának közelségében. Tiszta estéken láthatóvá vált Sydney fényekkel tűzdelt belvárosa.

Arra gondoltam, milyen fantasztikus, hogy ha süt a nap, az ember elhúzza az üvegajtót és kisétál az említett teraszra. Előtte a rengeteg zöld, kicsit jobbra egy gyönyörű pálma, nem sokkal távolabb egy pad, mintha csak odaejtette volna a Jóisten, és a távolban, a végtelen óceán.

Megnyugtató, andalító, kábító, az ember úgy érzi magát, mintha egy nagy semmi része lenne, ő maga is egy semmi, egy sokkal kisebb semmi a nagy egészben. Néha, ha ott álltam és belefeledkeztem a

nagy semmi érzésébe, a horizonton látni véltem, ahogyan görbül a tér.

Tőlünk balra egy szőke nő jelent meg néha, Júlia szerint gazdag szülők gyereke, maga is jó ötvenes már, és itt a tengerparti háza kertjében, imádott kertészkedni. Itt a kert fogalma nem azonos azzal, amit mi Európában értünk rajta. Itt nincs kerítés, nincs meghúzva semmiféle módon a határ. Valahogy mégis mindenki tudja, melyik bokortól melyik bokorig az övé a terület. De ha egy határsértő elslattyog a fűvén, akkor sem történik semmi.

Annyi az egész, hogy a dús növényt szakszerűen, rendszeres időközönként nyíró, nyeseő kertészeknek kell csak pontosan tudniuk, hogy mettől meddig nyeshetnek, a tulajok irányítását követve.

Balra a szőke nő háza, jobbra egy másik ház, benne egy angol férfi, valami Frank. Júlia szerint egy kellemes tag, egy helyes pofa, egy érdekes figura. Egy nap többször is elhintett róla valami megjegyzést, nem is értettem eleinte, miért, mert a pacáknak se híre, se hamva nem volt, bár utóbbit nem is szerettem volna látni. A háza sokkal nagyobb volt, mint Júliáé, előtte állt az a bizonyos szemet gyönyörködtető pálmafa a paddal.